

Γενική Ιερατική Σύναξη
Μητροπόλεως Δημητριάδος

**Η ένωση με τον Θεό
και η ολοκλήρωση του ανθρώπου**

Αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος

Βόλος
17 Φεβρ. 2014

Ευχαριστώ τον Σεβασμιότατο Μητροπολίτη Δημητριάδος κύριο Ιγνάτιο για την συμπερίληψή μου, με το πρόγραμμα του Ιδρύματος Ποιμαντικής Επιμορφώσεως, σ αυτούς που θα απευθύνουν σε σας, Σεβαστοί Πατέρες, διδασκαλία επικαιροποίησης και συνειδητότερης κατανόησης της θεολογίας της Εκκλησίας του Χριστού.

Όλοι μας το ξέρουμε ότι μιλώντας στους αδελφούς μας, κληρικούς ή λαϊκούς, απευθυνόμαστε πρώτα σε μας τους ίδιους, αφού αν κάτι δεν μας αφορά άμεσα, δεν έχει κανένα νόημα να το προτείνουμε σε άλλους...

Και αν παρά ταύτα το κάνουμε, αυτοί οι... "άλλοι", θα το βλέπουν και θα το συνειδητοποιούν, και φυσικῶ τῶ λόγῳ θα μας αντιλέγουν το Ευαγγελικό "ἰατρέ θεράπευσον σεαυτόν" (Λουκ. 4,23).

Ας δούμε λοιπόν κυριολεκτικῶς μαζί, μερικές σκέψεις για το θέμα, που μου έχει ανατεθεί, και το οποίο είναι: Η ένωση με τον Θεό και η ολοκλήρωση του ανθρώπου.

Stat, rosa pristine, nomine

Nomina nuda tenemus.

Υπάρχει, το παλαιό ρόδο, μόνο ως όνομα·
κρατάμε γυμνά ονόματα

Μ' αυτά τα λόγια, μ' αυτή τη μικρή πρόταση στα λατινικά, τελειώνει ο μεγάλος συγγραφέας Umberto Eco πριν τριάντα τέσσερα χρόνια, το εντυπωσιακό μυθιστόρημά του "Το Όνομα του Ρόδου". Το ρόδο είναι η ελπιζόμενη μελλοντική ομορφιά. Είναι η ελπίδα των μελλόντων αγαθών, είναι η σπορά του καινούργιου καρπού. Στην προκείμενη περίπτωση είναι ό,τι έχει να προτείνει στην ζωή του ανθρώπου-μοναχού ένα μοναστήρι, που πρέπει ή θα έπρεπε να είναι ένα ρόδο, που θα άνοιγε στην ομορφιά των καρπών της εν Χριστώ ζωής.

Με την ίδια αναλογία και το Ευαγγέλιο στην ζωή των ανθρώπων είναι (ή ήταν;) ένα μπουμπούκι μιας ομορφιάς που έρχεται. Όπως γράφουν στο εξώφυλλό του οι αδελφοί μας αγγλόφωνοι χριστιανοί, είναι Good News. Καλά νέα. Σε μας ο τίτλος όντας στην προηγούμενη γλωσσική μορφή (Ευαγγέλιο), χάνει την ενάργεια που δίνει το βάρος της πλήρους συνειδητότητας του νοήματος των λέξεων. Μη φοβάστε δεν θα μιλήσουμε για τη γλώσσα, ένα απαγορευμένο θέμα... αφού ατυχώς νομίζουμε ότι μας "συμφέρει" να μην καταλαβαίνουμε. Εμάς βέβαια τους ιερείς, μια τέτοια εκδοχή μας "εξασφαλίζει" την ησυχία της έλλειψης αποριών και ερωτήσεων και μας βάζει στην γλυκιά αυταπάτη του μυστικιστικού συναισθηματισμού των τελετών.

Πρέπει όμως να αγωνιούμε αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς μήπως και μεις κρατάμε γυμνά ονόματα. Δηλαδή καταστάσεις που μόνον ονομαστικά υφίστανται. Χριστιανοί χωρίς περιεχόμενο πίστεως. Ιερείς χωρίς φλόγα θυσίας για τον Χριστό και τους αδελφούς. Πλαίσιο, τίτλοι, ιστορία που πλέον άδειασαν από περιεχόμενο και διατηρούνται ως "έν φορμόλη". Δηλαδή με απείραχτο εξωτερικό σχήμα και ανυπαρξία ζωής. Πεθαμένοι που δεν διαλυθήκανε.

Θεός-άνθρωπος η σχέση τους

Η "επαγγελματική" απασχόληση και η ιδιότητά μας, πολλές φορές δημιουργούν και φέρνουν μια συνήθεια καταλυτική της συνειδητοποίησης των πραγμάτων. Φέρνουν την μονότονη αδιαφορία του γνωστού και χλιοειπωμένου. Η λέξη Θεός στην συνείδηση του παπά είναι το αντικείμενο ασχολίας του και κινδυνεύει να το θεωρεί αυτονόητο και "κατεχόμενο". Κάτι σαν το stylo στο τσεπάκι του! Διαθέσιμο, γνωστό και... χρήσιμο! Η σχέση αποκτά την ρουτίνα και την εξοικείωση της καθημερινότητας και ο παπάς διατρέχει τον κίνδυνο της εξοικείωσης με τα άγια, όχι τόσο ως προς την συμπεριφορά του (που και αυτό είναι θέμα) όσο ως προς την αξιολόγησή του. Όταν την προσωπική αντωνυμία "μου" την κάνει και την χρησιμοποιεί ως κτητική! Φαντάζεται τον Θεό δικό του. Νομίζει ότι μπορεί να απαντά και να βεβαιώνει εξ ονόματός Του. Συνειδητά ή ανεπίγνωστα, διαφοροποιείται από τους αδελφούς του λαϊκούς και θεωρεί τον εαυτό του ως "εξέχοντα" διαμεσολαβητή. Ως μέντιουμ όσον αφορά την θέση του.

Πέρασαν χρόνια και αιώνες και ξεχάσαμε ότι ο παπάς είναι και πατήρ και διδάσκαλος. Μείναμε μόνο με την ιερωσύνη που, πρέπει να το ομολογήσουμε, την "υφιστάμεθα" [με την έννοια ότι είμαστε... "αχθοφόροι" της κουρασμένοι, και όχι... "οι ίπποι του Θεού" οι πολεμιστές, κατά το προφητικό "ἐπιβήση ἐπί τούς ἵππους Σου καί ἡ ἵππασία σου σωτηρία" (Αββακ. 3,8)], δεν την διακονούμε, και η διδασκαλία έγινε δουλειά των ιεροκηρύκων που, με την παρουσία τους και την "ποιοτική" διαφορετικότητά τους, έχτισαν σιγά-σιγά δύο ιερωσύνες: του παπά και του αρχιμανδρίτη. Δεν θέλω να σας σκανδαλίσω, ούτε να επεκταθούμε σε τέτοιες πληγές που μας ταλανίζουν, αλλά σκέφτηκα, αφού ιερείς θα είναι οι ακούοντες να πω φωναχτά αυτά που όλοι μας σκεφτόμαστε και, συγχωρήστε με, μηρυκάζουμε ενδόψυχα.

Ανθρώπινες αυταπάτες περί Θεού

Θα μπορούσε κανείς λοιπόν, προκειμένου να μιλήσει για την "ένωση με τον Θεό", να κάνει μια αποδελτίωση από πατερικά χωρία και να τα παραθέσει, για να πει πολύ ορθόδοξα, την περί θεώσεως διδασκαλία της Εκκλησίας μας και να επεξηγήσει γιατί ο Χριστός είναι σωτήρας, δηλαδή αυτός που μας ολοκληρώνει και μας κάνει σώους. Είναι εύκολη μια τέτοια δουλειά, όμως δεν θα την προτιμήσω, όχι γιατί αγαπάω τα δύσκολα, αλλά γιατί πιστεύω ότι πλέον είμαστε, σαν εκκλησία και σαν ποιμένες, σε "φάση" που πρέπει να μη κρατάμε *nomina nuda*, γυμνά ονόματα! Πρέπει οπωσδήποτε να βγάλουμε την θεολογία από το ακαδημαϊκό της γκέτο και να την κάνουμε υπόθεση και περιεχόμενο ζωής, για μας και για τους χριστιανούς μας.

Ένας Θεός φετίχ μπορεί να καλύπτει ανάγκες ψυχολογικές. Μπορεί να είναι χρήσιμος για να συντηρεί αυταπάτες. Μπορεί να είναι τελικώς ένα είδωλο-βδέλυγμα "έστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ" (Ματθ. 24, 15). Μπορεί να είναι μία υπόθεση θρησκευτικών μηχανιστικών ασκήσεων για να πλησιαστεί (τόσα κομποσχοίνια· τόσες μετάνοιες· τόσα απόδειπνα-ευχέλαια-λειτουργίες... και βλέπετε το άκτιστο φως). Πάντα έχουμε τον πειρασμό της εξωτερικής σύμβασης σε μια σχέση! Η σχέση όμως με τον Θεό είναι εσωτερική. Η αγία Άννα, η μητέρα του προφήτη Σαμουήλ, δεν κουνάει τα χείλη της και όμως ο Θεός διαμαρτύρεται ότι τον... ξεκουφαίνει! Ο Χριστός γυρεύει την καρδιά, ["Υἱέ μου δός μοι σὴν καρδίαν" Παροιμ(23, 26)] που με την βιβλική έννοια καρδιά δεν είναι απλώς το εσωτερικό, αλλά ο άνθρωπος ολόκληρος όπως είναι μπροστά στον Θεό. Και όπως λέει ο άγγελος στον Τωβίτ: "Δεν πρόκειται να σ' αφήσει ο Θεός πριν σου σπάσει ή την καρδιά ή τα κόκκαλα"(...).

Ένωση με τον Θεό υπάρχει η πιθανότητα να συμβεί όταν ο άνθρωπος του μοιάσει! Όταν δηλαδή γίνει "άνθρωπος κατά την καρδίαν" του Θεού. (Ο Δαβίδ, έστω και αμαρτάνοντας, ήταν άνθρωπος κατά την καρδίαν του Θεού). Πώς γίνεται; Με την ταπείνωση της ανιδιοτελούς αγάπης. Ίσως φαίνεται εύκολο.

Αλλά εσείς δεν είναι δυνατόν να απατάσθε. Ξέρετε βέβαια ότι η διαδρομή έχει απρόοπτα πολλά. Δύσκολα και ανωφερή μονοπάτια. Κινδύνους εσωτερικούς και εξωτερικούς. Σιωπές εκκωφαντικές. Δοκιμασίες εγκατάλειψης. Νύχτες μοναξιάς.

Γιατί όλα αυτά;

Διότι κανένας γνωστικός πατέρας δεν δίνει ξίφος στον ανήλικο γιό του. Δεν θα πολεμήσει ο μικρούλης με το ξίφος τους εχθρούς. Θα κόψει τα χέρια του και θα ανοίξει την κοιλιά του. Έτσι και ο Θεός. Δεν πρόκειται να μας δώσει τίποτε (ξίφος αρετών δηλαδή) που θα μας διαφοροποιεί από τους αδελφούς μας, γιατί κάτι τέτοιο θα μας ζημίωνε ψυχικά· αφού αν τώρα, όντας βουλιαγμένοι στα πάθη μας, βλέπουμε εγωιστικά τους αδελφούς μας, τότε σε μια τέτοια περίπτωση, τι θα γινόταν;

Εμείς όμως πρέπει να διακονήσουμε την σχέση των αδελφών μας με τον Θεό. Πρέπει να μάθουμε και να τους μάθουμε ότι τα τάλαντα του Θεού δεν είναι διακρίσεις αξιολόγησης για μας, ούτε και αποδείξεις αγάπης αναλογικής, αλλά φροντίδα για αναβάθμιση των προσωπικών δυνατοτήτων του καθενός μας. Άλλωστε θα μας ζητηθεί κατ' αναλογίαν της δόσεως. "Ὡ ἐδόθη πολύ, πολύ και ζητηθήσεται". Βεβαίως απ' αυτόν που του δόθηκαν δύο τάλαντα δεν θα απαιτηθούν οχτώ! Ούτε απ' αυτόν που πήρε ένα θα απαιτηθούν πέντε.

Σ' αυτή τη "συναλλαγή" της χρήσεως των ταλάντων γίνεται η ένωση με τον Θεό: όταν Τον εμπιστευόμαστε και αγωνιζόμαστε να σαρκώσουμε εμπράκτως την αγάπη μας για το πρόσωπό Του, η οποία αγάπη σημαίνει υπακοή στον Λόγο Του και τήρηση του θελήματός Του.

Δεν έχει νόημα και είναι σωτηριολογικώς επικίνδυνο για τον καθένα μας να κρύψουμε "ἐν σουδαρίῳ" το έστω ένα τάλαντο που μας έδωσε ο Χριστός. Πρέπει οπωσδήποτε να το δώσουμε στους "τραπεζίτες". Στους χριστιανούς μας δηλαδή, που θα το εργαστούν και θα δώσουν και σε μας άλλο ένα τάλαντο τουλάχιστον!

Του αρέσει δεν του αρέσει, στοιχειώδη ειλικρίνεια αν διαθέτει κάποιος, και μάλιστα κληρικός, αντιλαμβάνεται πολύ γρήγορα στην ιερατική του ζωή ότι υπάρχει μια διάκριση, που

δεν γίνεται από το ευαγγέλιο αλλά από εμάς, ανάμεσα στην καθημερινή ζωή και στην πνευματική ζωή! Σ' αυτή "την πίστα", γλιστράμε εύκολα σε διαδρομές που φαντάζουν ως ένωση με τον Θεό και κατ' επέκταση ως ολοκλήρωση του ανθρώπου. Δυστυχώς το παρόν, φαντάζει σε πολλούς, σαν μια αίθουσα αναμονής για το μέλλον, εκεί που θα αρχίσουν πραγματικά να ζουν...! Αυτοί οι άνθρωποι φαντάζονται ότι έχουν δύο ζωές. Μία εδώ, δευτερεύουσα, χαμερπή, απαξιωμένη εξαιτίας της αμαρτίας, και μία εκεί, την καλύτερη την "λαμπρή" και καταξιωμένη από τον Θεό. Σου λένε το αποστολικό ότι δεν έχουμε "ᾧδε μένουσα πόλη" και δεν αντιλαμβάνονται τι πράγματι εννοεί ο απόστολος, δηλαδή ότι ατυχώς δεν υπάρχουν τα δεδομένα της πόλεως του Θεού υλοποιημένα, γιατί όπως λέει αλλού, δεν επιθυμούμε "ἐκδύσασθαι, ἀλλ' ἐπενδύσασθαι, ἵνα καταποθῆ τό θνητόν ὑπό τῆς ζωῆς" (Β' Κορ, 5, 4), και ότι "καινούς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ" (Β' Πέτρ. 3, 13).

Το πρόσωπο του Χριστού και μεις

Ας είμαστε ειλικρινείς. Πολύ νερό έχει πέσει στο γνωστό μύλο της πνευματικής ζωής. Τι είναι λοιπόν πνευματική ζωή; Η απάντηση στο ερώτημα του θέματός μου; Δηλαδή η ένωση με τον Θεό και η ολοκλήρωση του ανθρώπου; Ίσως να'ναι και αυτό. Όμως... υπάρχει άραγε κάποιος μέσα σ αυτή την αίθουσα που πιστεύει ειλικρινά ότι κάτι τέτοιο είναι αυτονόητο, εύκολο, και αποδεκτό από τους σημερινούς μας χριστιανούς; Χιλιάδες χριστιανοί πιπιλίζουν την καραμέλα της πνευματικής ζωής, όντας διχασμένοι ανάμεσα σε μια αντίληψη που απαξιώνει το σώμα και το θεωρεί βάρος και εστία αμαρτιών ενώ συγχρόνως από την άλλη βλέπουν το πνεύμα ως ευγενές χαρακτηριστικό και ποιοτικά ανώτερο δεδομένο της ανθρώπινης προσωπικότητας, διά τού οποίου και "ασχολείται" κάποιος με τον Θεό.

Ο άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος εμπαίζει και αρνείται την απροϋπόθετη ενασχόληση των συγχρόνων του με τον Θεό. Περιγράφει ειρωνικά τις εμμονές των ανθρώπων λέγοντας:

Πας στον φούρνο για ψωμί και ο φούρναρης σε ρωτάει αν είναι αγέννητος ο Υιός. Πας να αγοράσεις λαχανικά και αυτός που τα πουλάει έχει την απορία του τρόπου εκπορεύσεως του Πνεύματος. Τότε η κοινωνία και η ατμόσφαιρά της ήταν διαποτισμένες από την αγωνία της σχέσεως με τον Θεό τόσο ώστε να φτάνουν και στις υπερβολές που περιγράφει ο άγιος Γρηγόριος.

Σήμερα έχουμε το αντίθετο. Ας μη φοβόμαστε να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Εμπαίζουν οι άνθρωποι την ενασχόληση με το Θεό. Δεν βλέπουν οι σημερινοί την ένωση με τον Θεό ως ολοκλήρωσή τους. Τη θρησκευτική ασχολία την αξιολογούν "δημοκρατικά" ως προσωπική επιθυμία. Γι' αυτό και σταδιακά "φεύγει" η Εκκλησία στον χώρο της ιδιωτικής σφαίρας.

Σήμερα πώς είναι δυνατό να κηρυχτεί το χριστιανικό άγγελμα με ένα έγκυρο και κοινωνιολογικά αποδεκτό τρόπο; Τα πράγματα έχουν αλλάξει. Ο κόσμος πλέον δεν "εισπνέει" την ατμόσφαιρα της εποχής της αγίας Τετάρτης Συνόδου. Εκείνη η Σύνοδος, εκείνοι οι Πατέρες, απάντησαν στις απορίες και στα διλήμματα των ανθρώπων της εποχής τους επιτυχώς. Τότε μέσα σ' ένα κόσμο πλημμυρισμένο από γνωστικιστικές και νεοπλατωνικές αντιλήψεις, που οδηγούσαν κατ' ευθείαν σε υποκειμενισμό αγνωστικισμού (παρά την αποδοχή ή εξαιτίας της αποδοχής των πάντων), μπόρεσαν να προσδιορίσουν το πρόσωπο του Χριστού. Την ενανθρώπησή Του, όχι ως απλά ένα θαυμαστό γεγονός μεγαλειώδες και επιβλητικό, αλλά ως υπόθεση που αφορούσε την καθημερινότητα των ανθρώπων... μέχρι το μεδούλι των κοκκάλων τους! Μέχρι το σώμα τους! Σε μια εποχή που έβριζε τους χριστιανούς ως "φιλοσώματον γένος" (Κέλσος) δεν δίστασαν οι άγιοι πατέρες να διακηρύξουν ότι "ὁμοιοπαθές ἡμῖν περιέθετο σῶμα" ο Χριστός.

«Ὁὐ προσκυνῶ τῇ ὕλῃ, προσκυνῶ δέ τόν τῆς ὕλης Δημιουργόν, τόν ὕλην δι' ἐμέ γενόμενον, καί ἐν ὕλῃ τήν κατοίκησιν θέμενον, καί δι' ὕλης τήν σωτηρίαν ἐργασάμενον. "Ὁ γάρ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν". Πᾶσι δέ δῆλον, ὅτι ἡ σὰρξ ὕλη καί κτίσμα ἐστίν. Σέβω οὖν τήν ὕλην καί δι' αἰδοῦς

ἄγω, καί προσκυνῶ, δι' ἧς ἡ σωτηρία μου γέγονε... Ἡ οὐχ ὕλη πρό τούτων ἀπάντων, τό τοῦ Κυρίου μου σῶμα καί αἷμα;»

Ἰωάννης Δαμασκηνός

Αποφεύγοντας από την μία τον ύφαλο των Ιουδαϊκών παρατηρήσεων περί καθαρών και ακαθάρτων, ως διατάξεων που πλέον δεν μπορούσαν να "τελειώσουν"-να τελειοποιήσουν δηλαδή- τους προσερχομένους, και από την άλλη τον σκόπελο της αφελούς ειδωλολατρίας αλλά και του σπιριτουαλιστικού εσωτερισμού των ανατολικών θρησκευμάτων (Μιθραϊσμός-Αστάρτη κλπ), μπόρεσαν να κρατήσουν την σχέση με τον Θεό στο επίπεδο μιας ενδιαφέρουσας προτεινόμενης ένωσης που απέφευγε σωστά τους παραπάνω κινδύνους.

Ο Χριστός, όντας τέλειος Θεός, ενανθρώπησε και έγινε και τέλειος άνθρωπος. Στο πρόσωπό του οι δύο φύσεις βρήκαν την ισορροπία του Αιωνίου Ανθρώπου. Το πρόσωπό του έγινε και είναι πρόταση ένωσης με τον Θεό. Αυτός ήταν, και είναι, ο Χριστός! Και η Εκκλησία Αυτόν πρότεινε και προτείνει "ἄχρῖς οὗ μορφωθεὶ Χριστὸς ἐν ὑμῖν" (Γαλ. 4, 19) οδηγό στους Χριστιανούς "ἵνα ἐπακολουθήσωσι τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ" (Α' Πέτρου 2, 21).

Το "τώρα" της οδύνης

Σήμερα άραγε όταν ένας άνθρωπος μας πλησιάζει, αυτή τη μορφή χριστιανικής πίστεως του προτείνουμε; Του υποδεικνύουμε και τον βοηθάμε να ενωθεί με τον Χριστό ή του ζητάμε να προσαρμοστεί σε μοτίβα και τρόπους..

Το σχέδιο της αγάπης του Θεού προσέκρουσε στην ανεπάρκεια του ανθρώπου, στην αμαρτία του και στην λογική του θανάτου. Κι όμως ο Θεός δεν αρνήθηκε το σχέδιό του. Ο θάνατος του Ιησού είναι σίγουρα δώρο: "Τη ζωή μου δεν μου την παίρνει κανείς, εγώ από μόνος μου την προσφέρω" λέει στο Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (10, 18). Έτσι με αυτό το δώρο αποκαλύπτεται το πρόσωπο του Θεού, ενός Θεού τόσο δωσμένου, τόσο αγαπητικού που αρνείται την παντοδυναμία του, αφού "όποιος με βλέπει, βλέπει τον Πατέρα" (Ιωάν. 14, 9). Όλοι ξέρουμε ότι μια μέρα θα πεθάνουμε και ότι αυτή είναι η

μοίρα της ανθρώπινης ιστορίας. Πεθαίνοντας και ο Ιησούς, μας πλησιάζει στην πιο δύσκολη στιγμή μας, σ' αυτό που μας δυσκολεύει περισσότερο απ' όλα. Πάνω στο σταυρό, ο Χριστός είναι εντελώς απογυμνωμένος πραγματικά για να είναι μαζί μας στο χαμηλότερο σκαλοπάτι, στο θάνατο. Η Ανάστασή του, μας ανοίγει ένα δρόμο ελπίδας και μια εναλλακτική προς το παράλογο. Παραδόξως ο Ιησούς πεθαίνοντας μας προσεγγίζει περισσότερο απ' ό,τι με κάποιον άλλο τρόπο. Δέχεται να περπατήσει το δρόμο της πρωταρχικής μας ανησυχίας.

Ο θάνατος του Ιησού μας παραπέμπει στο δικό μας θάνατο. Και συνειδητοποιώντας το δικό μας θάνατο, γνωρίζοντας ότι το νήμα της ζωής μας θα κοπεί, την ίδια στιγμή συνειδητοποιούμε και την βαθιά θέληση για ζωή που μας κατακλύζει. Τον χρόνο που έχουμε να ζήσουμε στη γη τι θα τον κάνουμε; Ποιους δρόμους θα ακολουθήσουμε για να βρούμε αυτό το τόσο πολύτιμο και εύθραυστο αγαθό που ονομάζουμε ευτυχία;

Πιστεύουμε συνήθως ότι την βρίσκουμε με την ικανοποίηση των υλικών μας αναγκών, αλλά μόλις αυτές ικανοποιηθούν νιώθουμε μια βασική έλλειψη, μια βαθιά πληγή, μας ταλανίζει μια επιθυμία άσβεστη. Η ανθρώπινη ύπαρξή μας μας υπενθυμίζει συνεχώς ότι οι χαρές μας είναι περιορισμένες, εύθραυστες, θνητές. Μπορεί λοιπόν να χαθούμε στο σκεπτικισμό και στην απελπισία. Να πειστούμε ότι η ανθρώπινη φύση είναι απολύτως στο έλεος της ανοησίας, ότι η ύπαρξή μας είναι απογοητευτική. Υπάρχει ενδεχόμενο κιόλας να μεταμορφώσουμε αυτή την απελπισία σε φρενήρη φυγή προς τις απολαύσεις αυτού του κόσμου προσπαθώντας με κάθε μέσο να καταπνίξουμε αυτή την αγωνία που μας διακατέχει. Αλλά μπορούμε επίσης να ακούσουμε αυτή την επιθυμία, να προσπαθήσουμε να καταλάβουμε από που ή από ποιον έρχεται αυτή η ανησυχία που μοιάζει εντελώς δεμένη με την ανθρώπινη φύση μας.

Ναι. Θέλουμε να ζήσουμε. Θέλουμε να γίνουμε ευτυχισμένοι και είμαστε έτοιμοι να κυνηγήσουμε οποιαδήποτε

εφήμερη χαρά για να το καταφέρουμε. Ως τη μέρα που ίσως συναντήσουμε Αυτόν που πραγματικά ψάχνουμε.

Δημιούργημα του Θεού, ο άνθρωπος δεν έπαψε να ψάχνει τον Δημιουργό του. Χωρίς να το ξέρει τελικά ψάχνει ένα πράγμα, την αιώνια ζωή. Όχι μόνο μια ζωή "μετά θάνατον" χωρίς τέλος αλλά και μια ζωή γεμάτη με την ευλογία που υπόσχεται ο Ιησούς, αυτός που συνεχώς αναφέρεται στη ζωή, "ο άρτος τη ζωής", "το ζωηφόρο ύδωρ". Η ανθρώπινη επιθυμία μας για ζωή και ευτυχία, μπερδεύεται με την επιθυμία μας να βρούμε το Θεό.

Στους δρόμους της Γαλιλαίας, ο Χριστός συναντά ανθρώπους γεμάτους δίψα για ζωή. Μέσα σε αυτή τη δίψα για ζωή ενώνεται μαζί τους. Πριν μιλήσει για την αιώνια ζωή πολλαπλασιάζει τα ψωμιά! Το πλήθος θα μπορούσε να ικανοποιηθεί με αυτήν την τροφή, αλλά συνεχίζει πιο πέρα. Μέσα από την φυσική ανάγκη για τροφή και νερό, ξεπηδάει μια άλλη πείνα, μια άλλη δίψα. Διαφαίνεται η πραγματική διάσταση της επιθυμίας του ανθρώπου, με τρόπο που η βαθιά αυτή επιθυμία γίνεται δεξαμενή για τη θεϊκή ζωή. Η θεϊκή ζωή γίνεται μέσα μας η δική μας πραγματική ανθρώπινη ζωή.

Μας καλεί λοιπόν ο Χριστός να γίνουμε αυτό που ήδη είμαστε, παιδιά του Θεού. Μας καλεί να περπατήσουμε προς την δική μας ανθρωπότητα να γίνουμε εντελώς άνθρωποι δηλαδή να ακούσουμε τη φωνή που μας καλεί να ζήσουμε. Όσο περισσότερο πλησιάζουμε το μυστήριο της ανθρώπινης φύσης μας, τόσο πλησιάζουμε και το μυστήριο του Θεού... **Η αιωνιότητα δεν είναι κάτι, αλλά κάποιος και ξεκινάει η αιωνιότητα εδώ στη γη με την αναζήτηση του Θεού!**

Ο Νικόδημος, μορφωμένος εβραίος όταν γνωρίζει τον Ιησού πιστεύει ότι βρήκε απάντηση στην ερώτησή του για τη γνώση.

Η Σαμαρείτιδα ψάχνει απελπισμένα την ίδια απάντηση μέσα στις ερωτικές σχέσεις.

Ο Ιησούς τους βοηθάει να κοιτάξουν μέσα στον εαυτό τους και να δουν την πραγματική φύση της επιθυμίας τους. Και

ο ένας και η άλλη όπως όλοι οι συνομιλητές του Ιησού, ανακαλύπτουν ότι αυτό που ψάχνουν είναι η ολοκληρωμένη ζωή, δηλαδή η ζωή δίπλα στο Θεό (μαζί με τον Θεό). Το φως δεν έρχεται μόνο από την απλή πνευματική γνώση αλλά από μια εμπειρία ζωής. "Πρέπει να γεννηθούμε άνωθεν" δηλώνει ο Ιησούς στο Νικόδημο.

Δεν φτάνουμε στην ολοκλήρωση της ζωής μόνο με την γνώση ενός συνόλου αληθειών που πιστεύουμε και καθιόντων που πράττουμε. Η ολοκλήρωσή μας είναι ένα πρόσωπο που πρέπει να ανακαλύψουμε και να μη πάψουμε ν' ανακαλύπτουμε, ένα πρόσωπο που πρέπει να συναντήσουμε και να μην πάψουμε να συναντούμε, ένα πρόσωπο ζωντανό και λαμπερό, ο Ιησούς ο Υιός του Θεού.

Η ολοκλήρωση του ανθρώπου δεν είναι μια επιστημονική βεβαιότητα, αλλά μια ζωή με τις σκιές της, το φως της, τα πάνω και τα κάτω της. Παραδόξως ακόμα και με τις αμφιβολίες της. Η αμφιβολία αποτελεί μέρος της ολοκλήρωσης γιατί σπάει τη σιγουριά του ανθρώπου και αφήνει χώρο για την αφοπλισμένη πίστη. Μια τέτοια πίστη βαθαίνει με την σταδιακή εγκατάλειψη στα χέρια του Θεού, στον Λόγο του. Παίρνει νόημα από την απόλυτη εμπιστοσύνη. **"Μην κρατάτε τίποτα δικό σας για σας, ώστε να δεχθείτε ολόκληρον Αυτόν που σας δίνεται ολοκληρωτικά".**

ΑΜΗΝ. Ευχαριστώ.